
Kamarádky od koní

Antje Szillat

Mila si nejdřív prohlédla velkou halu a teď stála venku mezi obdélníky pro drezuru a zase zírala.

Levý plac jako by říkal, že rodina Casparonových ani v nejmenším nehodlala šetřit, neboť se rozhodla detailně okopírovat drezurní obdélník, jaký mají v Cáchách. Pravý plac byl podobně dokonale navržený, jen o něco menší. I tak byl nejméně dvakrát tak velký jako oplocená zelená plocha na dvoře Susanne a Holgera Kannových, kde Mila v nějakých devíti letech s ježděním začala.

V posledních pěti letech strávila na jízdárně více času než doma, do ježdění se doslova zamilovala. Rozloučení bylo neskutečně těžké. K tomu navíc přišel fakt, že jí rodiče už předem vysvětlili, že v drahém velkoměstě si jezdecké hodiny pro Milu už nebudou moct dovolit platit.

U Kannových stála hodina ježdění osm eur. Když Mila pomáhala ve stáji, směla jezdit i pár hodin navíc. Susanne Kannová měla Milu velmi ráda. Tvrdila, že její nejmilejší žákyně má velký talent a ten pravý cit pro koně. V poslední době proto občas směla jezdit i na Susanniných ušlechtilých závodních koních.

Susanne také pro Milu opatřila letní praxi v hřebčíně Casparonových. Šéfa Ansgara von Bettnera znala z dřívějšíka a za Milu se u něj přimluvila. Když alespoň tohle vyšlo, dokázala se Mila s bolestivým loučením vyrovnat o něco lépe.

S povzdechem odtrhla zrak od úchvatného pohledu a vydala se ke stájím, umístěným hned za velkou jezdeckou halou. Impozantní bílé lítačky, otevírající se do dvora, byly zavřené. Mila se musela doslova pověsit na kliku, aby se jí podařilo dveře otevřít.

Uvnitř ji přivítalo klidné pofrkávání a vzrušující vůně sena, koňského potu a kožených postrojů. Mila dýchala zhluboka. Náhlera. Neexistují lepší pachy. Ponořená v myšlenkách zamířila ke dveřím na konci dlouhé řady stání.

Vtom ji něco zarazilo. Jeden z boxů na konci malé postranní stájové uličky, ústící do ústřední uličky, nebyl pouze z leštěných kovových tyčí a dřevěného základu, byl totiž zevnitř vyložený dřevotřískovými deskami. V jinak bezvadném lesku jízďárny toto nedbale stlučené dřevěné bednění působilo jaksi nemístně.

Nejspíš nějaké odkladiště, pomyslela si Mila a chtěla jít dál. Vtom klid stáje prolomila neskutečně silná rána. Mila bezděčně udělala krok zpět. Dřevotříška zavřeného boxu se otřásla a ozval se hlasitý ryk koně. Copak za tím bedněním je nějaké zvíře? Mila se zmateně rozhlédla, ale ve všech ostatních světlých, prostorných stáních pokojně žrali koně své seno.

Mila znovu upřela zrak na zavřený box. Copak se ten kůň lekl jí?

Nový silný úder o dřevotřískovou stěnu jednoznačně prokázal, že tam něco živého je. Mile to celé začalo být notně nepříjemné. A nebyla sama. Mezitím na hluk začali nervózně reagovat i ostatní koně. Pohazovali hlavami a zírali na Milu s doširoka rozevřenými nozdrami. Jeden šiml hned vedle ní se ve svém stání vzepjal a popuzeně mrskl hlavou.

No tak tohle začíná fakt bezvadně: nejen, že hned první den přišla pozdě, navíc naprosto nevhodně oblečená, ale ještě ke všemu tu teď způsobila mezi koňmi paniku.

Přece si nemůže uříznout takovou ostudu! Ještě než si toho všimnou úplně všichni... Mila sebrala odvalu a vykročila k zabeđenému stání. Pomaličku. Opatrně. Sotva si troufala dýchat.

„Haló tam uvnitř, koníku, vždyť je všechno v pořádku, nic se ti nestane,“ promlouvala tiše na zvíře zavřené v boxu. „Já vím, ty mě neznáš, ale věř mi, se mnou si nemusíš dělat starosti. Abych tak řekla, vsadím se, že v tuhle chvíli jsem to já, kdo se bojí víc...“ Mohla povídat cokoli, hlavně aby ten kůň přestal dělat randál a nerozsekal svůj box na maděru.

Pomaloučku se blížila ke dveřím boxu. Teprve teď si všimla ručně psané cedule: **VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN!**

Zarazila se. A zvíře uvnitř opět prudce narazilo do dřevěné stěny.

„Jen klid, nic se neděje, klid. Hlavně s tím přestaň, ještě se zraníš. Jinak k tobě nemůžu vlézt dovnitř a podívat se...“ Mila se zadržela, protože dunění zevnitř skutečně ustalo.

Naslouchala a nehýbala se. Slyšela tiché odfrkávání. Mila měla pocit, že se napětí dá krájet. Vzduch doslova jiskřil. Ještě o krok blíž. A ještě jeden. To už stála přímo u dveří. Do nosu jí stoupl podivný pach, najednou si musela odkašlat. Okamžitě se ozval další náraz do stěny, přesně ve výši její hlavy. Vyděšeně vykřikla a překotně uskočila dozadu, až málem ztratila rovnováhu.

Železný vazák hrubě řinčel o kovové tyče a prkna. Celá stáj se otřásala v základech, kůň kolem sebe kopal stále divočěji.

Mila se poplašeně rozhlížela. Měla by dojít pro pomoc? Kdo k čertu jenom mohl nějakého koně zavřít do takovéhle pasti?

„No tak se uklidni, koníčku, však bude dobře. Slyšíš? Klíííídek...“

Zase na okamžik zavládlo ticho, následoval však další mohutný náraz, jen to zahřmělo.

Krucí, jestli Ansgar von Bettner přijde na to, že se tu objevila se zpožděním a pak ještě navíc splašila koně, tak tady jako praktikantka skončí, ještě než začala. S tím pak už nic neudělá ani Susanne Kannová.

„Prosím, koníku, udělej to pro mě a uklidni se. Já se pak hnedka zdekuju od tvýho boxu. Ale nejdřív si musím být jistá, že si tam vevnitř neublížíš. Tak už konečně pochop, že tě takhle nemůžu..., že tě tady nemůžu takhle nechat a dělat, že jsem si ničeho nevšimla..., že mi po tom nic není...“

Jako by jí ten kůň rozuměl. Za dřevotřískovou stěnou najednou bylo ticho.

„Tak je hodnej. Hodnej, báječnej koníček.“ Mila opatrně položila ruku na dřevěné dveře, hned vedle nápisu VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN. Tentokrát si však všimla i stájní plakety schované pod cedulí. Nadzvedla roh papírového zákazu a poznala znak hannoverských koní. Zvědavě nadzvedla papír ještě výš, až mohla přečíst jméno majitele. Ten kůň patří rodině Casparonových.

„Proč se k tobě jen chovají takhle příšerně?“ šeptala Mila do dřeva. „Tak nádhernej statek, že tu mají i drezurní obdélník jak v Cáchách, šatny a klubovnu, v hale je ten nejnovější a nejdražší povrch, a tebe tady zavrou do takovýho vězení?“ Mila se už teď nesmírně zlobila na Casparonovy, aniž se s nimi kdy setkala. Kdo se dokáže takhle chovat ke koni, toho nemusí ani vidět, aby věděla, že ho nemá ráda.

„Mně je tě tak líto, koníčku,“ šeptala Mila a soucitně pohládila hrubou dřevotřísku.

„Hej ty, co to tam děláš? Copak ses zbláznila?“ ozval se najednou hned za ní rozčilený hlas.

Mila se prudce otočila a dívala se přímo do modrých očí vysokého, tmavovlasého kluka.

„Já..., já..., totiž ten kůň..., vždyť si tam vevnitř ublíží...,“ koktala Mila bezradně a cítila, že ještě ke všemu víc a víc rudne.

Ten kluk se na ni díval napůl vztekle, napůl zmateně. „Co to plácáš? A krom toho: copak neumíš číst? Vstup přísně zakázán je tady napsáno! Ten kůň trpí nějakou poruchou a ty tady nemáš co pohledávat. Tak už zmizni!“

„Já..., ehm..., sorry. Já jen nechápu...“ Mila by se nejraději propadla do země.

Co má dělat? Co když ten kluk poběží za panem von Bettnerem a bude mu žalovat? Pak bude nespravedlivě obviněná... Není moudřejší to tomu klukovi zkusit vysvětlit?

Jenže na nějaké dlouhé přemítání nebyl čas, protože kůň v boxu zase začal vyvádět.

„Tak už konečně vypadni. Anebo tě mám vyprovodit?“ obořil se na ni hrubě. „Tamhle jsou dveře!“ Ukázal směrem, odkud zjevně před okamžikem sám přišel.

Mila na vteřinu zavřela oči a snažila se ovládnout. Pak beze slova odešla.

Jak jen mohla být tak pitomá a snažit se k tomu boxu přiblížit? Proběhla dveřmi, které teď byly otevřené, a téměř se už podruhé ten den srazila s Nelly.

„Pro páníčka, to je nějaká tvoje nemoc?“ Nelly se pobaveně ušklíbla. Mila jí začala pomalu připadat pěkně potrhlá. Bezhlavě pobíhat po stájích rozhodně není dobrý nápad.

„Mrzí mě to, fakt,“ spustila Mila rozčileně. „Ale tamten kůň, co je zavřenej v tom boxu, najednou začal hrozně vyvádět. Já ho chtěla uklidnit. Jenže pak se tam objevil ten týpek, tmavý vlasy, dost arogantní. Pustil se do mě a...“

„Zadrž, Milo,“ skočila jí do řeči Nelly. „Já už teď fakt nemám čas.“ Její přátelský obličej se najednou poněkud zakabonil. „Tady je to triko, tamhle je šatna. A jestli ti můžu dát radu: nestrkej nos do ničeho, po čem ti nic není. Teda jestli ti na praxi tady záleží.“

„Ale...“ Mila se na Nelly překvapeně podívala. „Dík za to triko,“ řekla pak, spíš sama pro sebe, protože Nelly už rázovala pryč.

No, tedy... Hůř se jí začátek v hřebčíně rodiny Casparonových opravdu vyvést nemohl. Jenže tím se Mila rozhodně nenechá odradit.

Vzdát se – to slovo Mila neznala.